

אולם דחו זאת, ואמרו, שאפשר שאין כוונת הכתוב שבפר עצמו יבוא אל הקודש, אלא שכדי שיוכל לבוא אל הקודש, עליו להביא פר חי לעזרה, ולעשות בו עבודות שבענין, ואם כן, הפר האמור בכתוב, הוא הפר החי שמביא לעזרה, אבל דם הפר אינו קרוי פר.

קרבנות הדוחים שבת וטומאה

לדעת תנא קמא במסכת תמורה – זה הכלל, **קרבנות ציבור דוחים** את השבת ואת הטומאה. **וקרבנות יחיד אינם דוחים**, לא את השבת, ולא את הטומאה.

ואמרו לו רבי מאיר ורבי יעקב, שאין הכלל הזה אמת.

רבי מאיר מנה קרבנות יחיד, הדוחים את השבת ואת הטומאה. (א) פר כהן יום הכפורים. (ב) חביתי כהן גדול. (ג) פסח.

ורבי יעקב מנה קרבנות ציבור, שאינם דוחים לא את השבת ולא את הטומאה. (א) פר העלם דבר של ציבור. (ב) שעירי עבודה זרה. (ג) חגיגה.

ולדעתם – זה הכלל, **כל קרבן שזמנו קבוע, דוחה את השבת ואת הטומאה.** וכל **קרבן שאין זמנו קבוע, אינו דוחה**, לא את השבת, ולא את הטומאה^א.

וביארו רבא בדף נ', שהפסח הנקרא כאן קרבן יחיד, הוא פסח שני, שאינו בא בכינופיא ברוב עם, אבל פסח ראשון, אף שכל אחד מביאו לעצמו, נקרא קרבן ציבור, משום שהכל מביאים קרבנותיהם יחד ברגלים, ומהסיבה הזו קרבן חגיגה נקרא קרבן ציבור, אף על פי שכל אחד מביאו בפני עצמו.

ודעת רבי מאיר כדעת רבי יהודה [המובא בדף נ'], שגם פסח שני דוחה שבת וטומאה.

פר יום הכפורים קרבן יחיד הנפסל במיתת בעלים

או קרבן ציבור שאינו נפסל במיתת בעלים

נתבאר, שנחלקו חכמים, מה הדין כשמת כהן גדול ביום הכפורים לאחר שחיטת פרו, האם כהן שני נכנס בדם הפר הראשון או שוחט פר אחר להיכנס בדמו.

ורצו לומר, שבוודאי השני מביא פר אחר, שכן מאחר שמת הראשון, מיד נפסל פרו

^א חביתי כהן גדול זמנו קבוע בכל יום כתמיד, חגיגה אין זמנה קבוע לדחות שבת, שהרי יש לה תשלומין כל שבעה. [רש"י].